

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Juleferierne (DK)

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Noveller", i Blicher, Steen Steensen: *Noveller*, udg. af Esther Kielberg ; Henrik Ljungberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 185. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blic03val-shoot-idm140515387966752/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Noveller

nedhængte en sort Lidse af Silke eller Haar. Længe betragtede hun det med dyb Vemodighed, sukkede, trykkede det med begge Hænder til Brystet, kyssede det, og vendte de graadfulde Øjne didop, hvor de Dødelige søge Trøst for Smerten hernede. Derpaa glemte hun atter det fremtagne, tørrede sine Øjne, og forlod Salen med roligt Aasyn og lette Fjed.

Hvad kunde det være? et Billede formodentlig; men hvis? en Elskers? – det faldt mig tungt paa Hjertet – maaskee en Moders? – det lettedes igjen. Men hvo var hun da selv? en Emigrantinde? af høj Stand – alt for høj! det forraade jo hendes fuldkomne Dannelse. –

«Vished!» sagde jeg fast besluttet til mig selv, og ombyttede min Ensomhed med Selskabets muntre Larm.

7. Liniedanserinden

Dagen henløb, uden at jeg var kommen i det rene med mig selv, paa hvilken Maade jeg vilde erklære mig for Alice; men da jeg nu engang havde bestemt, at jeg vilde, kunde jeg og uden mærkelig Adspredelse deltage i Forsamlingens adskillige Morskaber, som dog fra nu af havde saa lidt tiltrækkende for mig, at jeg ikke er istand til at mindes, mindre at beskrive dem.

Det var Juleaften. – Følgende Helligdag tog jeg i Kirke, ledsaget af nogle Faa, hvoriblandt de tvende Brødre. Alice var der – det vidste jeg – men Comtessen ikke, saasom hun ikke befandt sig vel. – Under hele Tjenesten saae den andægtige Pige kun paa Præsten og sin Bog: Det glædede mig. – Først da vi begge paa eengang traadte ud af Stolen, mødtes vore Øjne. Hun rødmede, og hilsende venligt; men tale sammen gjorde vi ikke – jeg manglede Mod dertil. – «I Morgen!» tænkte jeg.

Det blev Morgen igjen. – Brødrene havde, som de forrige Dage, forladt Værelset. – Jeg stod op – Jeg stod en heel Time, lyttede, keeg ind i Salen – nej! hun var der ikke. Flere Gange gik jeg til Kammerdøren, og vendte atter tilbage. Min Beslutning vaklede, mit Mod sank. – Da lød omsider den velkendte Knirken. «Nu eller aldrig!» sagde jeg halvhøjt, og gik derind. Hun syslede ved Commoden; men da hun fornem nogen, vendte hun sig hastig imod mig; jeg saae, at hun for-